

РЕШЕНИЕ

№ 4725

гр. София, 11.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 23.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **8246** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156-161 от Данъчно –осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.
Образувано е по жалба вх.№ 53-04-515/05.07.2021г. по описа на ОДОП С. при ЦУ на НАП от търговско дружество [фирма] с Е. адрес – [населено място],[жк][жилищен адрес] представлявано от управителя П. Н. Х., чрез Адвокатско дружество „Б. и Т.“ - адв. Т. Т. с адрес – [населено място], [улица], ет.2 срещу издадения на дружеството Ревизионен акт № Р-22221420001738-091-001/17.11.2020г. издаден от Г. М. В. – Н. -орган възложил ревизията и Ц. К. Х. –ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 898/14.06.2021г. на Директора на Дирекция „ОДОП” - [населено място] при ЦУ на НАП
Жалбоподателят твърди, че оспореният ревизионен акт, е неправилен, незаконосъобразен, издаден в нарушение на материалноправните норми. Подробни съображения в тази насока излага в депозираната жалба. Излагат се аргументи за реалност на осъществените доставки за услуги от [фирма], [фирма] и [фирма]
Ответният административен орган – Директор на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП-С., редовно уведомен, се представлява от юрисконсулт З., която излага становище за неоснователност и недоказаност на жалбата. Моли съда да я остави без уважение, като остави в сила оспореният ревизионен акт. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.
Административен Съд С. - град, III отделение, 61 състав, след като взе предвид

наведените в жалбата доводи, изразените становища на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният ревизионен акт е връчен електронно по реда на чл.29 ал.4 от ДОПК на 07.12.2020г. на жалбоподателя. Жалбата до директора на ДОДОП С. при ЦУ на НАП е подадена на 14.12.2020г. /лист 83-85 от делото/ и заведена с вх. № 53-06-39 на 05.01.2021г. по регистъра на ТД на НАП С.. Решение № 898/14.06.2021г. на директора на ДОДОП С. при ЦУ на НАП е връчено на 21.06.2021г.

Жалба с вх.№ 53-04-515/05.07.2021г. по описа на ДОДОП -С. и адресирана до АССТ е подадена на 05.07.2021г., т.е. в законния 14- дневен срок.

Във връзка с гореизложеното, съдът намира, че е сезиран от надлежна страна- участник в административното производство срещу акт, с който се засягат нейни права и интереси, поради което е подлежащ на оспорване, а жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221420001738-1120-001 от 25.03.2020г., издадена от Г. М. В.-Н. на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., е възложено извършване на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията на дружеството за корпоративен данък за 2018 г. Същата е връчена по реда на чл. 29, ад. 4 от ДОПК на 15.04.2020 г. и съгласно чл. 114 ал.1 от ДОПК, считано от тази дата тече определеният тримесечен срок за извършване на ревизията, който изтича на 15.07.2020г. Със ЗВР №Р-22221420001738-020-002 от 15.07.2020 г., издадена от органа, издал първоначалната ЗВР, е удължен срокът за извършване на ревизията до15.09.2020г. Г. М. В.-Н. е определена да изпълнява функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК и чл. 119, ал. 2 от ДОПК със Заповед №РД-01-128/18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221420001738-092-001 от 08.10.2020 г.. връчен по реда на чл. 29, ал. 4 от ДОПК на 20.10.2020г. Дружеството не е упражнило правото си по чл. 117, ат. 5 от ДОПК и срещу издадения РД не е постъпило писмено възражение.

Ревизията приключва с РА №Р-22221420001738-091-001/17.11.2020 г., издаден на основание чл. 119, ат. 2 от ДОПК от Г. М. В.-Н., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията, и Ц. К. Х., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. РА е връчен по електронен път на 07.12.2020г. Същият е потвърден с Решение № 898/14.06.2021г. на директора на ОДОП-С., като на основание чл. 156, ал. 7 от ДОПК, срокът за произнасяне по жалбата е продължен по взаимно писмено съгласие между жалбоподателя и директора на дирекция ОДОП С. с три месеца до 13.06.2021 г. В този срок е постановено и цитираното решение. Ревизията е първа за посочените периоди и видове задължения.

С оспорения пред настоящата съдебна инстанция РА са определени задължения на жалбоподателя за корпоративен данък за 2018г . по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ в размер на 18 513,72 лв. и са начислени лихви за забава в размер на 3 136,95 лв.,

Ревизионният акт е издаден от компетентен орган в съответствие с изискванията на

чл.119 ал.2 и чл.118 ал.2 от ДОПК и приетите по делото Заповед № РД-01-128/18.02.2020г. на Директора на ТД на НАП С., с която е определена да изпълнява функции на компетентен орган по чл.112 ал.2, т.1 /лист 79 от делото/, Г. М. В. –Н.- на длъжност началник сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“ към дирекция „Контрол“ в ТД на НАП С.. От това следва изводът, че първоначалната и последващите ЗИЗВР са издадени от компетентен за целта орган на приходната администрация, както и че ревизионното производство е извършено от компетентни за целта органи и при спазване на процесуалните правила за извършването на ревизията. Спазен е и срокът за издаване на РА и на РД.

Липсват данни за допуснати съществени процесуални нарушения- такива, които съществено са ограничили процесуалното право на защита на засегнатото лице, актът е издаден в предвидената от чл.120 от ДОПК форма. В хода на съдебното производство са представени от ответника и писмени доказателства за наличие на валиден квалифициран електронен подпис по смисъла на чл.24 от ЗЕДЕП, въз основа на които се установява, че към датата на възлагане на ревизията, както и към датата на издаване на ревизионният доклад и на ревизионния акт, Г. М. В.-Н., Ц. К. Х. и А. Г. Ч. –органи по приходите са притежавали валиден квалифициран електронен подпис, което свидетелства за валидно издадени електронни документи- ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА. За валидността на КЕП са представени и приети писмени доказателства от ответника, които не са оспорени от жалбоподателя по делото.

Жалбоподателят [фирма] през ревизирия период, извършва строителна дейност, проектиране, строеж и реставрация на сгради.

В хода на ревизионното производство органите по приходите са извършили редица процесуални действия, които подробно са описани в констативната част на изготвения РД, неразделна част от РА, по смисъла на чл. 120, ал. 2 от ДОПК. Включително е извършен преглед и анализ на оригинали на първични и вторични счетоводни документи, удостоверено с Протокол № 1630249.

С Протокол №Р-2221420001738-1111Д-001 от 11.06.2020г. е извършено и приобщаване на доказателства, събрани в хода на извършено предходно ревизионно производство на [фирма], а именно ревизия по ЗДДС за данъчни периоди от 01.02.2018 г. до 31.05.2018г. приключила с издаването на РА №Р-22002219004918-091-001 от 28.02.2020г.

На основание чл.68 ал.1т.1 и чл.69 ал.1 т.1 от ЗДДС е отказано право на приспадане на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 23 962,88 лева по фактури, издадени от [фирма] и [фирма].

Процесният РА №Р-22002219004918-091-001 от 28.02.2020г. е обжалван по административен ред и същият, в частта на отказаното право на приспадане на данъчен кредит от спорните доставчици, е потвърден с Решение №1322/27.08.2020 г. на директора на дирекция ОДОП С.. С Решение № 4245/29.06.2021г. на АССГ, 43 състав по адм.дело № 10162/2020г. е отхвърлена жалбата на [фирма] срещу Ревизионен акт №Р-22002219004918-091-001 от 28.02.2020г., издаден от А. Г. М. –орган, възложил ревизията и А. Б. Г. – ръководител на ревизията, в частта в която е потвърден с Решение №1322/27.08.2020 г. на директора на дирекция ОДОП С. и с него са установени задължения по ЗДДС общо в размер на 19991,26 лева, от които 16 700,16 лева главница и 3291,10 лева лихви в резултат на отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма] и [фирма] в данъчни периоди от м.02.2018г. до 05.2018г. с предмет на доставките СМР и проектиране.

С Решение № 4978/25.05.2022г. на ВАС, I-во отделение по адм.дело № 8709/2021г. е оставено в сила Решение № 4245/29.06.2021г. на АССГ по адм. дело № 10162/2020г. / двете съдебни решения са приложени по делото/

За данъчен период 2018г. от жалбоподателя [фирма] е подадена ГДД по чл. 92, ал. 1 от ЗКПО с вх. №2214И0320062/01.04.2019 г. Деклариран е данъчен финансов резултат - данъчна печалба, в размер на 7 723.25 лв. След извършеното от ревизиращия екип увеличение на финансовия резултат на жалбоподателя със сума в размер на 185 137.28 лв.. е определен данъчен финансов резултат - данъчна печалба, в размер на 192 860.53 лв. Определен е дължим корпоративен данък за 2018 г. в размер на 19 286.05 лв. при деклариран от ревизираното лице данък в размер на 772,33 лв. и са определени лихви за забава в размер на 3 136.95 лв.

Общият размер на определените допълнително с оспорения в настоящото производство РА задължения за корпоративен данък са в размер на 18 513.72 лв. произтичат от:

-преобразуване на финансовия резултат на дружеството по реда на чл. 78 от ЗКПО, в посока увеличение със сумата в размер на 1 325,61 лв.; Жалбоподателят е предоставил заем на Д. Х. Х., за което съгласно ангажираните в хода на ревизионното производство доказателства - договор за паричен заем, е договорена годишна лихва в размер на 3,5%. В същото време е установено, че от [фирма] не са начислявани лихви, съответно не е отчитан приход. Органите по приходите са посочили още, че предоставеният заем в размер на 50 500,00 лв. е осчетоводен по дебита на сметка 498 на оборотната ведомост, а посочената сума е преведена по банков път на 03.04.2018 г. Едновременно с горното ревизиращите са изтъкнали и обстоятелството, че Д. Х. Х. и [фирма] са свързани лица по смисъла на §1, т. 5, буква „а“ от ДР на ЗКПО, както и че физическото лице не е декларирано получения заем чрез подаване на ГДД по реда на чл. 50 от ЗДДФЛ. При така установената фактическа обстановка органите по приходите са приели, че в съответствие с изискванията на СС 18 „Приходи“ ревизираното лице е следвало да декларира приход от лихва в размер на 1 325,61 лв. /изчислена за периода от 03.04.2018 г. до 31.12.2018 г. по формула $(50\ 500,00 * 3,5 / 100) / 12 = 147,29 * 9$ /. В тази връзка от ревизиращите е извършено увеличение на финансовия резултат на дружеството по реда на чл. 78 от ЗКПО със сумата на неотчетените приходи от лихви в размер на 1 325,61 лв.

Нито в жалбата до решаващия орган, нито в жалбата адресирана до АССГ, се излагат конкретни съображения и доводи, във връзка с така извършеното увеличение на финансовия резултат за процесния период със сумата в размер на 1 325,61 лева. Не се оспорва факта, че действително такъв заем е предоставен. Безспорен е и факта, че уговорената в договора лихва в размер на 3,5 % не е начислявана от дружеството –жалбоподател и не са отчитани приходи от лихви. Предвид това, съдът намира, че изводите на ревизиращия екип и решаващия орган за увеличение на финансовия резултат в размер на неначислените лихви са обосновани и законосъобразни, тъй като освен основанието на чл.78 от ЗКПО е налице и хипотезата на чл.15 и чл.16 ал.1 и ал.2 т.3 от ЗКПО, регламентиращи отклонение от данъчното облагане при подобни сделки, какъвто е и настоящия случай.

-Преобразуване на финансовия резултат на дружеството по реда на чл.78 от ЗКПО, в посока увеличение със сумата от 11 300 лева. При извършване на ревизията е констатирано, че при посочване на размера на реализираните приходи в подадената от дружеството - жалбоподател годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО за 2018

г. от страна на [фирма] не е отчетен приход от издадена фактура №[ЕГН]/31.10.2018г. с клиент [фирма]. Данъчната основа по фактурата е в размер на 11 300,00 лв., а предметът по сделката е СМР. Във връзка с гореизложеното и на основание чл. 78 от ЗКПО с така посочената сума /11 300,00 лв./ е извършено преобразуване в посока увеличение на декларирания от дружеството счетоводен финансов резултат. Фактура №[ЕГН]/31.10.2018 г. с получател [фирма] е отразена в дневника за продажби и справка декларация по ЗДДС за периода, но приходът от сделката в размер на 11 300,00 лв. /данъчна основа/ не е намерил отражение при формиране на счетоводния финансов резултат на жалбоподателя. От страна на [фирма] не са ангажирани доказателства за противното, нито са изложени конкретни възражения във връзка с извършеното облагане. Жалбоподателят не излага доводи, относно незаконосъобразност на направените констатации и изводи. Съдът намира, че извършеното преобразуване на счетоводния финансов резултат на лицето по реда на чл. 78 от ЗКПО в посока увеличение със сумата в размер на 11 300,00 лв. е законосъобразно.

- преобразуване на финансовия резултат на дружеството по реда на чл. 26, т. 2 от ЗКПО в посока увеличение със сума в размер на 172 511,67 лв.;

Въз основа на фактите и обстоятелствата, установени в хода на извършената на дружеството ревизия по ЗДДС за данъчни периоди от м. 02.2018г. до м. 05.2018г., приключила с издаването на РА №Р-22002219004918-091-001 от 28.02.2020 г. и въз основа на фактите и обстоятелствата, установени в хода на извършената насрещна проверка на [фирма], ревизиращият екип е преобразувал счетоводния финансов резултат на ревизираното дружество по реда на чл. 26, т. 2 от ЗКПО в посока увеличение с отчетените разходи по фактурите, издадени от [фирма], [фирма] и [фирма] както следва:

-С РА финансовият резултат е увеличен със сума в размер на 36 783,33 лв. във връзка с фактурите, издадени от [фирма]. Органите по приходите са констатирани, че [фирма] е отчетло разходи по сметка 602 „Разходи за външни услуги“ на оборотната си ведомост в размер на 36 783,33 лв., във връзка с фактурирани му доставки на СМР от [фирма], които са участвали при формиране на данъчния финансов резултат на жалбоподателя за периода. Едновременно с това е посочено, че в хода на извършено на [фирма] предходно ревизионно производство по ЗДДС за периодите от м. 02.2018 г. до м. 05.2018 г. не е установена реалността на така посочените доставки, фактурирани от [фирма], респективно не е признато правото на приспадане на данъчен кредит по същите. Изводите на органите по приходите, изцяло са потвърдени и от АССГ с влязло в сила съдебно решение № 4245/29.06.2021г. по адм.дело № 10162/2020г. по описа на АССГ, 43 състав, поради което съдът не намира за нужно да ги преповтаря. С оглед изложеното, увеличението на финансовият резултат на дружеството –жалбоподател със сумата от на 36 783,33 лв. е обосновано и законосъобразно.

С оспорения РА, финансовият резултат е увеличен със сумата от 46 250,01 лв. във връзка с фактурите, издадени от [фирма]. Органите по приходите са констатирани, че през 2018г. [фирма] е отчетло разходи по сметка 602 на оборотната си ведомост в размер на 46 250,01 лв., във връзка с фактурирани му доставки на услуги /СМР и услуги по проектиране/ от страна на [фирма], които са участвали при формиране на данъчния му финансов резултат за периода. Едновременно с това е посочено, че в хода на извършено на жалбоподателя предходно ревизионно производство по ЗДДС

за периодите от м. 02.2018 г. до м. 05.2018 г. не е установена реалността на така посочените доставки, фактурирани от [фирма], респективно не е признато правото на приспадане на данъчен кредит на жалбоподателя по същите.

Изложените в жалбата аргументи, относно реалността на доставките от [фирма] и [фирма] са неоснователни, тъй като по същите доставки е издаден Ревизионен акт, чиято законосъобразност е потвърдена с влязло в сила съдебно решение на АССГ, както вече бе посочено. Предвид това, законосъобразно органите по приходите са увеличили финансовия резултат на жалбоподателя за 2018г. със сумата от 46 250,01 лв

С оспорения РА е увеличен финансовият резултат със сума в размер на 87 028,33 лв. във връзка с фактурите, издадени от [фирма] - в хода на ревизионното производство органите по приходите са констатирани, че през ревизирания данъчен период [фирма] е отчело разходи по сметка 602 на оборотната си ведомост в размер на 87 028,33 лв. по фактури, издадени от процесния доставчик, които са участвали при формиране на данъчния финансов резултат на задълженото лице за периода. Ревизиращият екип е извършил насрещна проверка на [фирма], както и справки в информационния масив на НАП за относими обстоятелства за процесния доставчик.

От [фирма], в хода на ревизията, са представени следните документи: договор за СМР от 22.10.2018 г., съгласно който [фирма] възлага на [фирма] да изпълни със собствени усилия и на своя отговорност СМР, съгласно Приложение №1, на обект „Еднофамилна жилищна сграда и изгребна яма“, находяща се в [населено място], район В., м. Д.; приложение №1 към договора, видно от който се касае за услуги с валяк; фактура №[ЕГН]/20.12.2018 г., издадена от [фирма] на [фирма] и протокол акт обр. 19 към същата; договор за СМР №10-03 от 10.03.2018 г., съгласно който [фирма] възлага на [фирма] да изпълни срещу заплащане и на свой риск и със свои сили и средства всички СМР, подробно описани в Приложение №1, на обект жилищна сграда, находяща се в [населено място], кв. Д.; фактура №[ЕГН]/26.04.2018 г., издадена от [фирма] на [фирма]; договор за СМР № 02-03/02.03.2018г., съгласно който [фирма] възлага на [фирма] да изпълни на свой риск и със свои сили и средства всички СМР, съгласно Приложение №1, на обект в [населено място], -търговски център – магазин, складове и офиси и изгребна яма в УПИ Х.-262, кв.5 СО Район В., Столична община и фактури към договора с дописан ръкописен текст в графа „наименование на стока/услуга/ - „ 02-03/02.03.2018г.“; хронологичен дневник на сметка 4111; дневник на сметка 503 „Разплащателна сметка в лв.“ и оборотна ведомост за периода от м. 04.2018 г. до м. 12.2018г.

След анализ на така описаните документи органите по приходите са приели, че така фактурираните услуги не представляват реално осъществени доставки и същите не отразяват точно и вярно стопанските операции. Изводите на ревизиращите за това са свързани с липсата на ангажирани доказателства за притежаване на необходимата кадрова и материално-техническа обезпеченост на доставчика да осъществи фактурираните към [фирма] услуги. От

ревизиращите е изтъкнато също така и обстоятелството, че не са налице данни за ползването и на подизпълнител при извършването на услугите, както и данни за сключени договори за наем на техника от страна на [фирма]. На следващо място е посочено и, че от страна на доставчика не е отразена в отчетните му регистри по ЗДДС фактура №[ЕГН]/20.12.2018г. с предмет транспортна услуга, тоест [фирма] не се е индивидуализирал като издател на документа.

Прави впечатление, че както жалбоподателя, така и доставчика му [фирма] имат един и същи законен представител и собственик – управител и собственик на двете дружества е П. Н. Х., като изцяло съвпадат адресът им на управление и седалището – [населено място],[жк][жилищен адрес]. Управителя П. Х. е подписала договора в това си качество от името на възложителя и от името на изпълнителя.

Отделно от това, представените фактури издадени от [фирма] са с дописан ръкописен текст, съдържащ номера на договора.

Липсват документи за направени разходи за закупуване на материали във връзка с фактурираните СМР, както и липсват всякакви доказателства, относно лицата, които са били ангажирани в изпълнението на строително –ремонтните дейности. Липсват данни за доставчика за обявени от същия действащи трудови договори за 2018г. Няма и подадена информация – справки по чл.73 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ за изплатени възнаграждения по извънтрудови правоотношения.

Правилно решаващия орган е констатирал, че изпълнението на уговорените услуги изисква доставка и влагане на определен вид строителни материали-грунд, полипропиленови и метални фибри, както и използване на съответна специализирана техника и механизация. Липсват всякакви доказателства в тази насока.

С оглед установеното, настоящата инстанция счита, че наличието на възможност конкретният доставчик [фирма] да изпълни фактурираните доставки на услуги, свързани с изпълнение на строително –ремонтни дейности не е доказано. От страна на жалбоподателя в хода на съдебното производство не бяха ангажирани други доказателства, освен приобщените по административната преписка. Представените договори, фактури и разчетно-платежни ведомости не са достатъчни да обосноват извод за реалност на извършената услуга именно от доставчика [фирма], който напълно е лишен от материална и кадрова обезпеченост, липсват доказателства за наличие на наета или закупена техника и строителни материали, доказателства за осъществен транспорт на строителните материали и персонална ангажираност на конкретни физически лица в изпълнение на уговорените строителни дейности.

Предвид всичко изложено, преобразуването на финансовия резултат за 2018г. във връзка с непризнатото право на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС по доставките на [фирма] [фирма] и [фирма] обуславят законосъобразното

увеличение на счетоводния финансов резултат на дружеството във връзка с извършеното облагане по ЗКПО. Понятието за документална обоснованост се съдържа в чл. 10 от ЗКПО, видно от който, за да се счита счетоводен разход за документално обоснован, следва за този разход да е налице първичен счетоводен документ по смисъла на ЗСч, отразяващ вярно стопанската операция. Последното означава съдържанието на документа да съответства на фактическата обстановка, което в процесния случай не е доказано. За увеличаване на счетоводния финансов резултат на жалбоподателя със спорните разходи за услуги в размер на 172 511,67 лв., отчетени по сметка 602 през ревизирания период, е приложена и разпоредбата на чл. 16, ал. 2, т. 4 от ЗКПО. Съгласно цитираната правна норма за отклонение от данъчно облагане се смята и начисляването на възнаграждения или обезщетения за услуги, без те да са реално осъществени.

Анализът на всички процесни фактури, с изключение на някои фактури, издадени от [фирма], в които като предмет е посочен или ръкописно дописан договор от конкретна дата, показва, че във всички останали фактури предметът на доставката е бланкетен: „по договор“, „авансово плащане“, „СМР и материали по договор“ и др.

Така формулираният предмет на фактурираните доставки, поради твърде общото му посочване и липса на индивидуализация води до извода, че липсва задължителен реквизит от съдържанието на фактурите по чл. 114, ал. 1, т. 9 от ЗДДС. Съгласно разпоредбата първичният счетоводен документ задължително съдържа количеството и вида на стоката, вида на услугата. При обосноваване на извършените разходи от страна на жалбоподателя с първични счетоводни документи с липсващи задължителни реквизити, е нарушен принципът на документалната обоснованост, регламентиран в чл. 26, т. 2 от ЗКПО.

Нормата на чл. 26, т. 2 от ЗКПО не допуска признаване за данъчни цели на разходи, които не са документално обосновани. Липсата на убедителни доказателства, ангажирани от страна на жалбоподателя, посредством които да се установи верността на спорните фактури, обосновава извода, че са налице формално изготвени такива. В случая е налице документиране на стопански операции, за които задълженото лице не може да представи годни доказателства за реалното им извършване. С осчетоводяването им като разход, жалбоподателят е извършил действие, с което е деформирал в посока намаление както счетоводния, така и данъчния си финансов резултат.

Съдът при изложените по –горе мотиви, приема, че ревизионният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при липса на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и при съответствие с материално –правните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна,

С оглед изхода на делото разноски се дължат на ответника, които са своевременно поискани на основание чл.161 ал. 1 от ДОПК.

Съгласно чл.8 ал.1 т.4 от Наредба № 1 /2004г. за минималните размери на

адвокатските вознаграждения следва да бъде присъдено вознаграждение за юрисконсулт в размер на 1179,52 лв.

Водим от горното и на основание чл.160 ал.1, пр.1 и пр.4 от ДОПК, Административен съд София град, III-то отделение, 61 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба вх.№ 53-04-515/05.07.2021г. по описа на ОДОП С. при ЦУ на НАП от търговско дружество [фирма] с ЕИК 204726648с адрес – [населено място],[жк][жилищен адрес] представлявано от управителя П. Н. Х., чрез Адвокатско дружество „Б. и Т.“ - адв. Т. Т. с адрес – [населено място], [улица], ет.2 срещу издадения на дружеството Ревизионен акт № Р-22221420001738-091-001/17.11.2020г. издаден от Г. М. В. – Н. -орган възложил ревизията и Ц. К. Х. –ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 898/14.06.2021г. на Директора на Дирекция „ОДОП” - [населено място] при ЦУ на НАП, с който за данъчен период 2018г. са определени задължения за корпоративен данък по ЗКПО в размер на 18513,72 лева и начислени лихви за забава в размер на 3136,95 лева.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК 204726648с адрес – [населено място],[жк][жилищен адрес] представлявано от управителя П. Н. Х., да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно- осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП сумата от 1179,52лева /хиляда сто седемдесет и девет лева и петдесет и две стотинки / разноски за юрисконсултско вознаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14- дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: